

Menagerie

Hier leven mussen tussen mollen, herten.
Een ransuil siddert langs de primitiefste verten.
Pril schemerlicht blijft hangen in een wolvenklem.

Voorbij de manenschappen staart de zon
de bossen in – de gaaien, spechten, vinken
waaien als runentekens uit op avondmist.

We ontleden de vertakte wormenschaduw van de nacht
verwelkomen het mottenlicht als onverwachte gast.
De sprengen, tot een vossen oog vervallen,

bewaken het gevleermuisd luchtruim, rond de bomen
waar kevers, maden wroeten in vermoeide bodems
bekeren distels zich tot rozen, met een pijl en boog

randen we de martervacht van onze bossen aan
graven als saters tussen nachtbloem, oude aarde
naar fundamenten van vergeten animale namen

waarvan de geuren zich vermengen met de zomer.
Het landschap raakt vervuld van een onzichtbaar stromen.
Onder de wolken zingt een uitverkoren dierenkoor.

Jan-Paul Rosenberg